

Η ΠΡΩΤΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΣΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΔΡΑΜΑ ΜΕΤ' ΕΜΠΟΔΙΩΝ!

Στον καιρό του Όθωνος, Ο πρώτος δραματικός Σύλλογος Αθηνών και ο Ραγκαβής. Ένα έργο της Ελληνικής Επαναστάσεως. Η φερουσέως της Νίκης. Ο γενναίος που δουλεύει το μυστάκι του στο βωμό της Τέχνης! Η στολές της Φερουσής και το νεοσύστη της Υδραϊκής. Μαχη επί σκηνής με τη μακροϋτή του Κράτους. Τ' άπρόσπτα. Η θεά του Φέρου με... άντριο παντελονί!... Πώς έτελείωσε η πρώτη παράστασις στις Αθήνας. Τα δάκρυα των θεατών.

ΩΡΑ που η ιδέα του Έθνικού Θεάτρου της Ελλάδος άρχισε να πραγματοποιείται, η καλύτερη δημοσιονομική σελή γίνεται επίσημη και διασχεδαστική, γιατί μας παρουσιάζει τη νεοελληνική Σκηνή στο πάργονά της.

Ήταν τα πρώτα χρόνια της βασιλείας του Όθωνος. Αι Αθήνας, η νέα πρωτεύουσα της Ελλάδος, μόλις τότε άρχισε να ξαναγίνεται από τα ερείπια της, κι έτσι οι Έλληνες της ως πόλεως ήσαν σπινταίτες. Θεάτρο δέν υπήρχε καθόλου και την Ήλιερα αθή εχοζούσαν όχι μόνο

ον οι Ξένοι, αλλά και όσοι από τους Έλληνες είχαν ζήσει στην Επτανήσο, ή στην Εδρόση.

Έν τούτοις, στο κλασικό έδαφος του Σοφοκλέους υπήρχαν μερικά νέα ρομαντισμένοι που ήθελσαν να δημοσιογούν θεατρικές παραστάσεις, και μάλιστα να παίζουν και οι ίδιοι, για να δώσουν το καλό παράδειγμα.

Οι φιλότιμοι αυτοί νέοι, μετάξυ των οποίων ήταν και ο Ραγκαβής—ίδρυσαν Σύλλογο, ενόμισαν μια σάλα, έδιωξαν ένα Ελληνικό έργο που Ξεμυθόσε τα κατορθώματα της Επαναστάσεως κι ήμισαν μεταξύ τους τους ρόλους, τους οποίους απειστήσαν ελαμείως. Πότε Έλληνες ήρθοι δέν υπήρχαν τόσο ανεπτυμένοι, όσο οι ερασιτέχνες αυτοί!...

Πρωταγωνίστρια του δράματος ήταν η Θεά Νίκη, η οποία—κατά την Ομηρική ανήθεια—έλάβαινε μέρος στις μάχες, και στο τέλος έστεφανόνε ποικιλόως τους νικητές. Αυτό όμως δέν ήταν εύκολο. Ούτε ως άτομο δέν μπορούσε να γίνει η φανταστική ήταν δυνατή να βοηθή γυναίκα η οποία να δεχθή ν' άνεθθί στη σκηνή και να γίνει θεάτρος! Κατ' ανάγκην λοιπόν το ρόλο αυτό θα τον έκανε άντριο. Υπήρχε μόνο η δυσκολία ποιος θα δεχότανε να φανεί στο ηρωικό μούδι του και τα τσεχολοιδή μοιχεία του, Σύμφωνα με τις άντιλήψεις της εποχής, όλοι οι νέοι έννομιαν εχοζούστη ίσπερηγάνεια για το άρεινίσιον τριζομα του προσώπου τους.

Επί τέλους βρέθηκε ένας ο οποίος προσεβήθη να φανεί στο δικό του τριζομα στο βωμό της Τέχνης. Αυστηρός, η ιστορία του νεοελληνικού θεάτρου δέν ίσμείωσε τ' όνομα του ηρωικού αυτού Αθηναίου, ο οποίος έτσι αποκλιόμενος σάν σπανός με δίγως γένος, άνέλαβε να παρουσή τη Θεά Νίκη, ντυμένος φουστάνια.

Παραουσίστησαν όμως κι άλλες δυσχέριες: "Ελείπαν δηλαδή η κατάλληλες άνιμισεις για το δράμα, και η σκηνογραφίες. Οι νέοι έκαναν τότε συνεισφορά μεταξύ τους κι' έμύζωσαν δραμαί... 17, ποσόν που βέβαια δέν ελαχοδός για να σπαλιφούν η έλληνας. Αστόθος, απειράσιαν με τα ρομματα αυτά ν' αγοράσουν ένα όρασι νεοσύστη φερουσής για τη Νίκη.

Ετσι ήταν τα πράγματα, όταν σε μια συνεδρίαση του συλλόγου σημάχως σοβαρός ο Ηρόδοτος Ραγκαβής και ειπε τα έξης: — Αξίσιμοι έταίροι! Κατά την εποχή της διαμονής μου έν Γερμανία, ένθυμισα ότι έδιάσσα το έξης: "Ένας Γερμανός σκηνογράφος έγραψε τραγωδία άνάσις Ελληνικής ύποθέσεως, την όποιαν έδωσε προς παράστασιν. Η ύποθέσις, διαδραματιζομένη κατά τους χρόνους του Θησόδου, ανίστατο εις το ότι έπρεπε μια νεαρά Βασίλισσα να κατεβή εις τον κήπον έν όσα εσπέρως, και να φαιεών ένα όνον. Ο οποίος ήτο και ο ήρωας του έργου! Ο όνος όμως, ένεκα της ποταλής του κατωγής, δέν έδεχτο με κανένα τρόπον τας περιουσιές της Βασίλισσας και ογκάνιζε φουερά... Αμέσως έξέπλησαν οι φύλακες τών Ανακτόρων και...

—Μιά τι σέχον έχουν όλ' αυτά με το έργο μας; ερώτησαν οι άλλοι του Ραγκαβή χάνοντες την ύποκινή τους.

—Σας το άνέφερα αυτό, γιατί ένθυμισα (έξηκολούθησε άτάραχος ο Ραγκαβής) ότι το

αίλλον ένδιαφέρον του έργου έκεινον άποτελοδσαν η σκηνογραφίες, η όποιες άπλοδστατα, είχαν άντικατασταθί με τις... κατάλληλες έπιγραφές. Αφού λοιπόν έγινε μια τέτοια έξοκονομής της περιστάσεως για έργο της εποχής του μεγάλου Θησόδου, γιατί να μη γίνει και τώρα!... Ποιός δηλαδή εινε η απαραίτητες σκηνογραφίες του έργου μας; Ένα δάσος, μέσα στο όποιον κρυμμένοι οι επαναστάται θα κατασκοπεύον τους εχθρούς της Πίσσεως και της Πατρίδος, μια άγρια φάραξ από την όποιαν θα περάσει ο εχθρός διά να ήτηθη και καταστραφή κατόπι, και ο "Ολυμπος διά την τελικήν άποδείξιαν... Φρονώ λοιπόν ότι τρεις έπιγραφές καλλιγραφημένες—για τις όποιες θα φροντίσω έγω ο ίδιος—διευκλίνον θαμνάσια την κατάστασιν. Σύμφωνα;

Ραγκαβία χειρογραφήματα και ύποκονομής άποδέχτηκαν τους λόγους του ήρωος και η μεγαλοήτης πρότασις τον έγινε διοφρώνος δεκτή!...

Ο Ραγκαβής, παίρνοντας θάρρος από την έπιτυχία του αυτή, έπέβαλε και δεύτερη πρότασι, η όποια έκανε το έπισης άκωνθόδες ζήτημα των ένδυματων. Δέν είχαν τα κατάλληλα όρκα, και τους ήρωες του έργου, είχαν όμως την καλή διάθεσι και πρό παντός την έφερεσιτότητα. Κοστά τους βρισκόνταν ένας στρατώνας. Θα παραουδοναν λοιπόν τους στρατιώτες να τους δαείωναν για μια βραδιά τις στολές τους και τα όπλα τους.

Οι Έλληνες στρατιώτες, στην άρχή έδειξαν καίσιμος διάταγους, άλλ' ο άκούσματος Ραγκαβής άνένιτιζε την ενγκλιτία, που στο τέλος τους έανγκωνη. Χάρις της πατριωτικής παραστάσεως, οι άντρες παρεχοσαν και φουστάνιες και μείντανόγλεκα και ταορχία και αυτά τα όπλα τους. Και ο Ραγκαβής γράφει σε σχετικό άρθρο του:

"Συνέπεισε μάλιστα όπως βασιζοματινός τις όστις ειχεν άσπιος νηφουθή έν Χόρσ επανήλιθ την ήμισαν έκινην έν τής νήσου μετ' της γυναίκος του, χαριτωμένης Υδραϊκής, της όποιας η γραφική εχοζούσις ένδυμασία,—με το όλοχρονο κατοχογούν, την άνοστολόσιον κονήν έσθήτα και τον λευκόν της κεραλής πέπλον—έξηραλιθή διά την Νίκην. Οδέν άληθός το "Ολυμπος ένειχεν η στολή αυτή, αλλά προς τούτο δέν ήρχον άραγε αι διά συνεισφοράς άποκτηθίσιαι πολύτιμοι πέτρους! "

Τέλος, έπίσις και η περιπόθητη ήμερα της παραστάσεως.

Το Κανόν έλαμείσιμος τη σάλα, ο Όθων και η Αμαλία ήσαν εκεί, με δίη τους την Αδλή, τους άνδρες του Άγώνος, τους άντιπροσώπους των Ξένων κρατών, κ.λ.π. Η παράστασις άρχισε καλά και η πρώτη πράξις έτελείωσε με έπιτυχία. Οι γενναίοι στρατιώτες της Φερουσής είχαν δώσει στους έρασιτέχνες όχι μόνο τα όπλα τους, αλλά και τη χροιαζομένη μασητόνη, κι έτσι η μάχη επί της σκηνής ήπληξε λυσσώδης και οι Έλληνες έδειδονταν την πρώτη νίκη.

Ήρθε κατόπι η σειρά της δευτέρας πράξεως και φανερώθηκε επί σκηνής μεγαλοκρίσις η θεά Νίκη για ν' άπαγγείλη ένα σχοινωτεν ήνολόγο. Το... μυστάκι της θεάς ήγε έλαμείως ήρσιθεί και το Υδραϊκό μυστάσι, με τις ραμμένες επάνω του μεγάλες φερουσές έκανε τέτοια φαντασμαγορική έντυπισσι στους θεατές, όστε η εμφάνισις της Νίκης έλαχοπέισχε με φρενιτωδή ένδυμασιαύ. Οι Βασίλεις μάλιστα ήσαν πολύ ενθαρσιμμένοι.

Η Νίκη άρχισε με βροντηκή φωνή την άπαγγελία της... "Έξαφνα όμως, στη μέση του ήνολόγου, έταράχθη, ειπε μαρκές συγκεμημένες φράσεις και τέλος τόββαλε στο πάδι... Η Αμαλία κατέσις άμέσως... Τι συνέβαινε!...

Από τα παρασκήνια έφταναν τώρα στους θεατές κομμένες η φράσεις ύποψης λογομαχίας, βήματα βιαστικά άκούγονταν να τρέχον έδω και κει, ο θόρυβος πίσω από την αυλαία κλονεαν δινάμιμος και όλόχρονο το θέατρο κατελήθη τέλος από τέτοια παροξυσμό, όστε ο Ραγκαβής άναγκάστηκε να εμφανισθή στο προσκήνιο.

—Εύγενεις προστάται (άρχισε με μιλη στο

Ο Άλεξανδρος Ραγκαβής

ΑΠ' ΟΣΙΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μιά νύχτα, ο Φρειδερίκος ο Β' ο βασιλεύς της Πρωσίας, κατέβηκε σ' ένα παλιό μοναστήρι. Άλλα επειδή το δωμάτιο που του παραχώρησαν, γειτόνευε με την εκκλησία, ο βασιλεύς δεν μπόρεσε να κοιμηθῆ ἀπο τούς ψαλμούς τών καλογέρων.

Το πρωί τῆς ἄλλης ἡμέρας κάλεσε τὸν ἠγουμένο καὶ τοῦ ἔκανε σχετικές παρατηρήσεις, τίς ὁποῖες ὁμοῦς ἐκείνος ἄκουσε με ἀταραξία, λέγοντας πὼς δὲν μπόρουν νὰ καταγγήσουν, πρὸς χάριν τοῦ, τοὺς ἱεροῦς κανόνας.

— Ἀφοῦ λοιπὸν ἀγαπᾶτε τόσο πολὺ νὰ ψέλνετε, εἶπε ὁ Φρειδερίκος εἰρωνικά, θὰ σᾶς στεῖλω κα' ἐγὼ ἕναν ψάλλτη ἀπὸ τὸ Νέισταδ.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ, ὅτι τὸ Νέισταδ ἦταν τότε περίφημο γιὰ τὴν ἀφροσύνη τῶν γαιδάρον του.

Ὁ ἠγουμένος προσποθήθηκε, ὅτι δὲν ἀντέληφθη τὸ πείραγμα τοῦ βασιλέως καὶ ἀποκρίθηκε :

— Ἀφοῦ εἶν' ἔτσι, πρὸς ἀνάμνηση τῆς βασιλικῆς γενναιοσύνης σᾶς, θὰ ὀνομάσωμε τὸν καινούργιο μαζ ψάλλτη... Φρειδερίκο!...

Κόζακιο ὁ βασιλεύς.

Ὅταν ὁ Βολταίρος ἔβρισκε στὸν ἐξοχικὸ τὸν πύργο στὸ Φερνέ, δεχτόταν ταξικά τίς ἐπισκέψεις διαφόρων φίλων του καὶ ἀνθρώπων τῶν γραμματικῶν ποὺ πήγαναν νὰ τὸν ἰδοῦν.

Κάποιος ἀπ' αὐτοῦς, ἐχαρακτημένῳ ἀπὸ τὴν ἰδιότητα ποὺ τοῦ ἔκανε ὁ οὐδεθεσότης, ἀποφάσισε νὰ μείνῃ ἐκεῖ κάποιες βδομάδες. Ἀφοῦ πέρασαν ἀρκετὲς ἡμέρες καὶ δὲν ἔξεδήλωνε τὴ διάθεσή νὰ φύγῃ, ὁ Βολταίρος ἀποφάσισε νὰ τοῦ τὸ ἰστιάσῃ με τρόπο.

— Ἀγαπήστε μου, τοῦ εἶπε χαμογελῶντα, πρέπει νὰ παραδεχθῆτε, ὅτι δὲν μοῖζετέ καθόλου με τὸν Δὸν Κιζότιη...

— Δὲν σᾶς καταλαβαίνω, ἀποκρίθηκε ὁ ξένος ἑκπληκτός.

— Νὰ τί θέλω νὰ σᾶς πῶ, ἐξακολούθησε ὁ φιλόσοφος. Ὁ Δὸν Κιζότιη ἔβρισκε τὰ πανδοχεῖα γιὰ πύργους, ἐνῶ εἰσὶς παίρνει τούς πύργους γιὰ... πανδοχεῖα!

Ὅταν ὁ μέγας ποιητὴς τῆς Ρωσίας Ἀλέξανδρος Πούσκιν βρισκότανε στὸ Ὀυδενβούργο, κάποιος πλούσιος κτηματίας τὸν παρακάλεσε νὰ γράφῃ μερικὸς στίχους στὸ λεύκωμα του.

Ὁ ποιητὴς ἀρνήθηκε νὰ ἐκληρωθῆ τὴν ἐπιθυμία τοῦ θαυμαστοῦ του, ἀλλὰ αὐτὸς τότε κατέφερε στὸ ἔξῃς τέγνασμα.

Ὁ κτηματίας εἶχε στὸ σπίτι του πολυτελέστατο λουτρό, τὸ ὁποῖο ἔθεσε στὴ διάθεσή τοῦ Πούσκιν. Ὁ ποιητὴς δέχτηκε πρόθυμα τὴν πρόσκλησή του καὶ πῆγε ἐκεῖ γιὰ νὰ λουηθῆ.

Καθὼς ὅμως ἔβρισκε ἀπ' τὸ λουτρό, τὸ δωμάτιο ὅπου ἔβρισκε νὰ γινῆθῃ, βρήκε ἀνοικμένῳ τὸ λεύκωμα τοῦ κτηματίου μαζὶ με πέννα καὶ πένα. Συγχρόνως ὅμως δὲν εἶδε ποθενά τὰ ρούχα του.

Τότε ὁ ποιητὴς πῆρε τὴν πέννα χαμογελῶντας γιὰ τὸ τέγνασμα κα' ἔγραψε στὸ λεύκωμα τὰ ἔξῃς :

«Ὁ Πούσκιν λούστηκε στὸ λουτρό τοῦ κτηματίου τοῦ παρόντος λευκάματος!».

Κοινὸ με τὴ φρασολογία τῆς ἐποχῆς, μέγα ἀτύχημα ἔλαβε χώραν, καὶ εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ἡ ἀλήθεια μὴ σῶζει... Αἱ ὠραία ἐνδημαιοῖα, τίς ὁποῖες δικαίως πρὸ μικροῦ ἑθναϊσάστε, δὲν ἦσαν ἰδιαί μετ. Τὰς ἔδανεῖσθην ἀπὸ τὰ πάλαικαια τοῦ Στρατόνος, ἀλλὰ τὴν στιγμήν ταυτήν οἱ ἄνδρες εἰδοποιήθησαν ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ κάμῃ ἐπιθεωρήσῃ ὁ Φοιτησχος καὶ κατὰ συνέπειαν αἱ στολαὶ μᾶς ἀρρηθῆσαν. Ἡ παράστασις λοιπὸν κατ' ἀνάγκην θ' ἀναβληθῆ.

Οἱ θεαταὶ ὅμως δὲν εἶχαν τὴν ἰδια γνώμη.

Αὐτοὶ εἶχαν πληρώσει τὸ εἰσιτηρίο τους καὶ ἤθελαν με κάθε τρόπο νὰ ἰδοῦν τὸ τέλος τῆς παραστάσεως.

— Ὅχι! Ὅχι! νὰ ἔξασκολληθῆ ἡ παράστασις!..., ἀνηχηθῶσαν ἀπὸ παντοῦ ἡ φωνῆς τοῦ πλήθους.

— Ἀς ἔξασκολληθῆ καὶ χωρὶς τίς στρατιωτικῆς στολῆς, εἶπε ὁ Βασιλεύς.

— Αἱ στολαὶ κακῶς ἐδόθησαν, ἐπρόσθεσε ἡ Βασίλισσα.

Οἱ ἐρωσιτέχνες ἀναγκάστηκαν τότε νὰ συμμορφωθοῦν με τὴ γενική αὐτῆ ἐπιθυμία καὶ τότε συνέβη τὸ πῶς περιεργό : Ἡ αἰδέα ἐσπάρθη καὶ ἡ Θεά Νίκη ἐφανερώθη ἐκ νέου, ἀλλὰ πῶς ; Με ἀντροκό παντελόνι, με μακροκουκάμισα καὶ τίς γερουγιές (ἰδιοκτησία ἀναρρητος τοῦ Σπυλλόγου) στερεὰ προσημομένους στούς ὄμιους. Γιατί οἱ στρατιώτες, μαζὶ με τίς δικῆς τούς στολῆς, εἶχαν πάρει καὶ τὸ κουστοῦμ τῆς νεόνυμφης Ὑδροαίσσας!...

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ «Ἀθῆνα» — ἡ ἐφημερίς τῆς ἐποχῆς — ἐδημοσίευσεν περιγραφή τῆς πρώτης αὐτῆς θεατρικῆς παραστάσεως ποὺ ἔγινε στὰς Ἀθῆνας. «ἐπειτα ἀπὸ μακρῶν αἰῶνων δουλείας» καὶ ἔγραφε ὅτι ἡ παράστασις εἶχε «πλήρη ἐπιτυχίαν» καὶ ὅτι «οἱ θεαταὶ ἔχσαν ἀρθρα δάκρυα».

Ὁπόσο ἡ «Ἀθῆνα» δὲν μᾶς πληροφορεῖ ἀν τὰ δάκρυα τῶν θεατῶν ἦσαν ἀπὸ τὰ κλάματα ἢ ἀπὸ τὰ πολλὰ γέλια.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

Ὁ Ἀπέργης στὴ «Φαῦστα» τοῦ Βερναρδάκη. Ἡ βρούσι τοῦ θεατροῦ κα' ἡ γειτόνισσος. Ἡ ἔργη τοῦ... Μ. Κωνσταντίνου. Τὰ «βασιλικά» κτήματα. Ἡ δυσσρέσκεια τῶν ἀγωνιστῶν. Ἡ Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου στὸ Ζαχαρίκι. Δυὸ ἀραπέπουλα ἐπὶ σκηνῆς. Ἡ Μήδεια... ἀποκληρώνει τὰ παιδιὰ της! «Φύγετε ἄθλια!...» Ὅπου ἡ ἐπιτροπὴς πνεύματος ὁρίζει τὴν κατάστασι.

Πρὸ ἐτόν, στὴ Θεσσαλονίκη, ὁ παλιὸς ἠθοποιὸς Φίλιππος Ἀπέργης ἐπέδωκε στὴ «Φαῦστα» τοῦ μακαρίτη Βερναρδάκη τὸ ὄλο τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου. Στὸ θέατρο ὅμως ὅπου δίνονταν ἡ παράστασις, ὁ ἄρχηγος μᾶς βρούσι ἀπὸ τὴν ὁποία ἔβρισκε νερὸ ὅλη ἡ γειτονία.

Στὴν πρὸ τραγικὴ λοιπὸν στιγμή τῆς παραστάσεως, ἀκούστηκε ἔξωθεν ἀπὸ τὰ παρασκῆνια μὴ γινάσῃ νὰ φωνάξῃ στὸν Ἀπέργη :

— Κύριε Φίλιππα!... Ὁ ἐλιστάρις δὲν μ' ἀφίνει νὰ πάω νερό!

Ὁ καλόκαρδος Ἀπέργης, μόλις ἄκουσε τὴ φωνή, ἔσχευόνας τὰς λαφύρασι τὸν Μεγάλου Κωνσταντίνου, κατέβηκε ἀμέσως ἀπὸ τοῦ ἔθρονου καὶ ἔστρεψε στὰ παρασκῆνια τὴν ἡλιανίδα καὶ τὴν περιεφαιλάδα του, φωνάζοντας στὸν ἐπιστάτη :

— Βρε παλιάνθρωπε, γιατί δὲν ἀφίνεις τὴν γυναικά νὰ πάω νερό ; Ἐννοεῖται, ὅτι κατόπιν τῆς διαγωγῆς αὐτῆς τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, τὸ ἀρκατωθῆρον παρ' ὀλίγον νὰ τὰ κινή γυναικά—καρμὰ ἔκαινε τὸ βρούσι στὸ θέατρο...

Στὴν ἐποχὴ τοῦ Ὀθωμανοῦ, κάθε δημόσιον ἴδιωμα καὶ κτήμα ὀνομαζότανε «βασιλικόν». Ἐταί, στὴ 1842, ὁ τότε ἱσχυροῦς τὸν Οἰκονομικὸν ἰετέβαλε στὸ ἱστορικὸ συμβούλιον ἕνα νομοσχέδιον, διὰ τοῦ ὁποῖου ζητοῦσε νὰ ὀνομασθῶν βασιλικὰς καὶ τὰ κτήματα τῶν διαλευκῶντων Μονῶν.

Οἱ γένοι ὅμως ἀγωνιστῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τὴν ἑλπίδα, ὅτι ἀπὸ τὰ ἔθνακα αὐτὰ κτήματα θὰ ἔβρισκον καὶ αὐτὰ ἕνα μέρος, ὅς δωρεάν, γιὰ νὰ τ' ἀφίρουν στὰ παιδιὰ τους, ὅταν θὰ πέθαιναν, ἄρχισαν νὰ παροτρύνοντα κατὰ τὸ βασιλέως καὶ τῆς Κυβερνήσεως.

— Ἐ, καλὰ, ἔλεγαν, ἀφοῦ σὲ μᾶς δὲν δίνον οὔτε ἕνα κομμάτι γῆς ἀπὸ αὐτῆ ποὺ κερδίσουμε με τὸ αἷμα μας, γιατί δὲν μᾶς ἀφίρουν τοῦλάχιστον τὴν παρηγοριά νὰ πιστεύουμε ὅτι τὴν προσφάσμε στὸ ἔθνος καὶ ὅχι στὸ βασιλεῖ ; Τὰ λόγια αὐτὰ ἔφρασαν καὶ σ' αὐτὰ τοῦ ἱσχυροῦ καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ ἀποσῆρῃ ἀμέσως τὸ νομοσχέδιον τοῦ.

Ἐδῶ καὶ 40 χρόνια εἶχε πάει στὸ Ζαχαρίκι τῆς Αἰγύπτου ἡ Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου, ἡ ὁποία βρισκότανε τότε στὴς 56Ξες τῆς, γιὰ νὰ δώσῃ μερικῆς παραστάσεως, κἀνοῦντα ὄρχη με τὴ «Μήδειαν».

Τὴν ἐποχὴ ὅμως αὐτῆ δὲν ἴσχυρε θέατρο στὸ Ζαχαρίκι καὶ χρησιμοποιοῦθηκε ἕνα μεγάλου... καλλιάρχο... γιὰ σκηνή!

Ἐταί ὅλα ἦσαν ἔθνος καὶ ἡ παράστασις ἐπρόκειτο ν' ἀρχίσῃ, ὅταν διηθῆσαν, ὅτι ὁ ἴσχυρος ἔβρισκε νὰ ἐπισημῆθῃ με δύο παιδιάκια, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀπαραίτητα γιὰ τὸ ἔργον, ὅς τέκνα τῆς Μήδειας.

Ποῦ νὰ βρεθοῖν ὅμως τὰ παιδιὰ ; Ἡ «Νέτι» Ἑλληνικῆς οἰκογενεῖς ποὺ ἔβρισκε τότε στὸ Ζαχαρίκι, δὲν εἶχαν μικρὰ παιδιὰ. Ἡ παράστασις ἔτσι κινδύνειε νὰ ματαιωθῆ. Πῆσαν λοιπὸν δυὸ ἀραπάκια, τὰ ἀσπρίσανε με μογιῆς καὶ τοὺς εἶπαν νὰ κάτσουν ἀνάητα στὴ σκηνή, ὅς ποὺ νὰ τοὺς ποὺ νὰ σηκωθοῦν.

Στὴν τραγικὴ ὅμως στιγμή τοῦ ἔργου ποὺ ἐμφανίζετα ἡ Μήδεια με τὸ μαχαίρι στὸ χεῖρ, τὰ δυὸ ἀραπάκια σήκωσαν τὰ μάτια τους νὰ ἰδοῦν τί γίνετα πίσω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους, τρώμασαν, ἔβδαν τίς φωνῆς, πῆδῶσαν κάτω ἀπὸ τὴ σκηνή καὶ ἔξασκολλησαν.

Ἡ «Μήδειαν» ὅμως — ἡ Παρασκευοπούλου δηλαδῆ — δὲν τὰ ἔχασε. Κιττάσε ἀγέροχη καὶ θυμωμένα πρὸς τὸ μέρος ἀπ' τὸ ὁποῖο ἔβρικαν τὰ ἀραπάπουλα καὶ φωνάσε περιφρονητικά :

— Φύγετε, ἄθλια!... Σᾶς... ἀποκληρώνω!... Σᾶς κάνο καὶ ἐγὼ ἀπόπαυδα!...

Ἡ ἔξυπνάδα αὐτῆ τῆς καλλιτέχνιδος ἔσωσε τὴν κατάστασι, ἡ παράστασις συνεχίστηκε καὶ τὸ Κοινὸν ἔβρισκε κατενθουσιασμένον.

